

หม่อมรำลึก เดือนชาตกาล "หลวงพ่อกษา สุภัทโท" 91 ปี 14 มีย. 2 4 6 1

นำเสนอเมื่อ : 1 มีย. 2552

ศิษยานุศิษย์ ขอน้อมจิต คารวะคุณ ที่เกื้อหนุน จุนเจือธรรม

หลวงพ่อกษา สุภัทโท (วัดหนองป่าพง)

หลวงพ่อกษา สุภัทโท

ชื่อเดิม ชา ช่วงโชติ เกิด วันศุกร์ที่ 14 มิถุนายน พ.ศ.2461 ที่บ้าน จิกก่อ หมู่ที่ 9 ต.ธาตุ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี เป็นบุตรคนที่ 5 ในจำนวนพี่น้อง 7 คน

ท่านเป็นพระนักปฏิบัติ ที่เคร่งครัดมาก ท่านได้ออกธุดงค์ไปจำพรรษาในที่ต่าง ๆ เพื่อสืบเสาะหาความรู้ด้านปฏิบัติ วิปัสสนาธรรม โดยท่านได้รับการอบรมสั่งสอนธรรมจากพระอริยสงฆ์หลายท่าน อาทิเช่น หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต, หลวงปู่ กิณี จันทิโย และ ท่านได้ออกธุดงค์เผยแผรพระพุทธศาสนาถึงสอน แก่ชาวบ้านตามชนบท ที่ถิ่นต่าง ๆ เรื่อยมาจนกระทั่ง เดือน มีนาคม 2497 ขณะที่ท่าน ธุดงค์ พรอมด้วย พระ เณร กลับบ้านเกิด ได้บรรลุถึงชาย ป่าแห่งหนึ่ง ใน ต.โนนผิง ท่านจึงได้ตั้งสำนักสงฆ์ขึ้นที่นั่น ซึ่งก็คือ วัดหนองป่าพง อันเลื่องชื่อในปัจจุบัน และได้มีการขยายสาขา ไปยัง ที่ต่าง ๆ เกือบร้อยแห่ง ทั้งในประเทศไทย และ ต่างประเทศ

เชื่อกันว่า ท่านปฏิบัติธรรม จนบรรลุถึงขั้นพระอรหันต์ ดังนั้น ธรรมชาติของท่าน จึงเป็นหลักธรรมที่นำมาซึ่ง ความสุข ความสงบ โดยแท้จริงโดยหลักธรรมที่ท่านมักจะกล่าวถึงบ่อย ๆ คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา และ ทวงสายกลาง ซึ่งเป็นแนวทางแห่งการปฏิบัติ เพื่อไม่ให้ยึดมั่นถือมั่น การปล่อยวาง ละทิ้งซึ่งอดีต ไม่ยึดติดกับสิ่งใด ไม่ยึดติดกับสุข ไม่ยึดติดกับทุกข์ เพราะทุกสิ่งทุกอย่าง มันไม่แน่นอนไม่เที่ยง เดี่ยวสุขเดี่ยวยุข แท้จริงแล้วตัวตนคือสิ่งสมมุติ แต่เราก็มายึดติดความมันมีจริง มีตัว มีตน เกิดเป็นอุปาทาน ตัวอุปาทานนี้แหละ ที่ทำให้เกิดทุกข์ เกิดภพ เกิดชาติ ชรา พยาธิ มรณะหากเราละได้ซึ่งตัวตน ตัวตนไม่มี อุปาทาน ก็ไม่มี ทุกข์ก็ไม่เกิด ภพชาติก็ไม่เกิด

ตั้งธรรมเทศนา ที่หลวงพ่อกษาท่านได้สั่งสอนไว้ดังนี้

"ที่พระพุทธองค์ ตรัสว่า ไม่มีภพ ไม่มีชาติ คือ ไม่มีอุปาทานนั่นเอง อุปาทาน เป็นเหตุให้ทุกข์เกิด ถ้าอุปาทานนั้น เราปล่อยไม่ได้ เราอยากสงบมันก็ไม่สงบ คนเรายึดกับภพ ถ้าไม่มีภพ คิดไม่ได้ เพราะนิสัยของคนมันเป็นอย่างนั้น ภูติเล่ห์ของคนมันเป็นอย่างนั้น พระนิพพานที่พระพุทธองค์ท่านว่า พุณจากภพชาติพึ่งไม่ได้ ไม่เข้าใจ มันเข้าใจเดาว่า ต้องมีภพชาติ ถ้าไม่มีภพ ถ้าไม่มีที่อยู่ ฉันจะอยู่อย่างไร จึงคนธรรมดา ๆ อย่างเราแล้วนี้ ฉันจะอยู่อย่างไร ไม่ได้กลัวรี อยากจะเกิดอีก แต่ก็ไม่อยากตาย มันขัดกันซะอย่างนี้ ฉันอยากเกิด แต่ฉันไม่อยากตาย มันพูดเอาคนเดียวตามประสาคน แต่การเกิดแล้วไม่ตายนั้น มีที่ไหนในโลกนี้ เมื่อคนอยากเกิด ก็คือคนนั้นอยากตายนั่นเอง แต่เขาพูดว่า ฉันอยากเกิด แต่ไม่อยากจะตาย มันคิดในสิ่งที่ไปไม่ได้ เขาก็ไปคิดให้มันเป็นทุกข์ ทำไม่เขาคิดไปอย่างนั้น เพราะเขาไม่รู้จักทุกข์ เขาจึงคิดไปอย่างนั้น พระพุทธองค์ ท่านว่าตายนี้มาจากความเกิด ถ้าไม่อยากจะตาย อย่าเกิดสิ แต่ไม่อยากเกิดอีกแต่ไม่อยากจะตาย พูดกับกิเลส ตัณหา มันยาก มันลำบาก มันถึงมีการปล่อยวางได้ยาก"

:: อ้างอิงจากคัมภีร์ธรรมเทศนา เรื่องการปล่อยวาง นาคีที่ 32:12

ธรรมะของทานไม่สอนให้ยึดติด ทานสอนให้ละ ใหญ่ลอย ใหวาง สุขก็ไม่ยึด ทุกข์ก็ไม่ยึด ทำใจให้อยู่เหนือสุข เหนือทุกข์ เหนือดี เหนือชั่ว เหนือเหตุ เหนือผล ดังจะเห็นได้จากท่านจะไม่สร้าง พระเครื่อง หรือ ปลูกเสก วัตถุมงคลใด ๆ ทั้งสิ้น ท่านเห็นเป็นทางเลื่อม ทำใจคนยึดติด ทำใจคนหลงมงยุไปในทางที่ผิด เห็นเป็นของขลัง ของศักดิ์สิทธิ์ แท้จริงแล้ว ธรรมะ ไม่ได้เป็นของขลังของศักดิ์สิทธิ์ แต่เป็นของจริง เป็นแนวทาง ที่ช่วยให้เราพ้นทุกข์ นั่นคือ นิพพาน นั่นเอง นิพพานที่แท้ เงินหาซื้อไม่ได้ แม่จะเอาเงิน เอาทองทั้งโลก มากองรวม ๆ กันก็หาซื้อไม่ได้ แต่ก็เป็นสิ่งที่ราคาถูกที่สุดในใจเราทีเดียว คือ ได้มาฟรี ๆ นิพพานที่แท้ ได้มาฟรี ๆ ดังนั้น คนทุกคน ในโลกนี้ สามารถเข้าถึงพระนิพพานได้ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นชาย หรือ หญิง การหลักปฏิบัติ และ เขาใจในหลักธรรม การเข้าใจธรรมอย่างเดียวไม่พอ ต้องปฏิบัติด้วย ธรรมะ ที่ไม่ปฏิบัติ ไม่เกิดผลใด ๆ

ตั้งธรรมเทศนา ที่หลวงพ่อกษาท่านได้สั่งสอนไว้ดังนี้

"เจ้านายบางคน ก็มากราบหลวงพ่อกษา เขามาถามว่า บ้านเมืองมันจะเป็นยังไงหนอ คงจะไม่เป็นอะไรมังครับ มันมีอำนาจของพระพุทธเจ้าอำนาจของพระธรรม อำนาจของพระสงฆ์ มีอำนาจของพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา ไม่มีอำนาจอะไร แมกอนทองคำ ก็ไม่มีราคา ถ้าเราไม่มารวมกันมันก็เป็นโลหะที่ดี มีราคา ทองคำมันก็จะถูกทิ้ง เหมือนก้อนตะกั่ว เทานั้นแหละ พระพุทธศาสนา ตั้งไว้ มีอยู่ แต่เราไม่ประพฤติปฏิบัติ จะไปมีอำนาจอะไรเล่า อย่างธรรมะเรื่องขันติมีอยู่ แต่เราไม่อดทนกัน มันจะมีอำนาจอะไรมี อำนาจหลักพระพุทธศาสนาก็คือ พวกเราที่เป็นเจ้าของพระพุทธศาสนาแหละ ช่วยกันบำรุง เช่น ทำให้ศีลธรรมให้เกิดขึ้นมา ทำศีลธรรมให้เกิดขึ้นมา มีความสามัคคีกัน มีความเมตตาอารีซึ่งกันและกัน มันก็จะเกิดขึ้นมาเป็นกำลังของพระพุทธศาสนา ไม่ใช่เรา พระพุทธศาสนา มันมีอำนาจ ที่มีอำนาจก็เพราะ เราเอาธรรมะมาปฏิบัติให้ถูกต้อง มันจึงจะมีพลังเกิดขึ้นมา ช่วยแก้ปัญหา หลายสิ่งหลายอย่าง อย่างเช่น คนในศาลานี้ ตั้งใจจะรูปกัน แต่พอมารู้ธรรมะที่ว่า การอิจฉา หรือ การพยาบาท มันไม่ดี เขาใจทุก ๆ คน เทานั้นก็เลิกกัน อำนาจพระพุทธศาสนา ก็เต็มเปี่ยมขึ้นมาเดี๋ยวนี้ แต่หาพูด ให้ฟังเท่าไร ๆ ก็ไม่ยอมกัน มันก็รบกัน เทานั้นแหละ พระพุทธศาสนา จะมากันอะไรได้ นี่มันเป็นอย่างนี้"

:: อ้างอิงจากคัมภีร์ธรรมเทศนา เรื่องธรรมที่ยังรุ่งยาก นาคีที่ 40:10

หากต้องการส่งต่อให้เพื่อน ทาง **MSN** กรุณา copy URL นี้ส่งต่อให้เพื่อนได้เลยจ๊ะ

http://www.yehyeh.com/dhamma/show.php?clip_id=5

ขอบคุณ